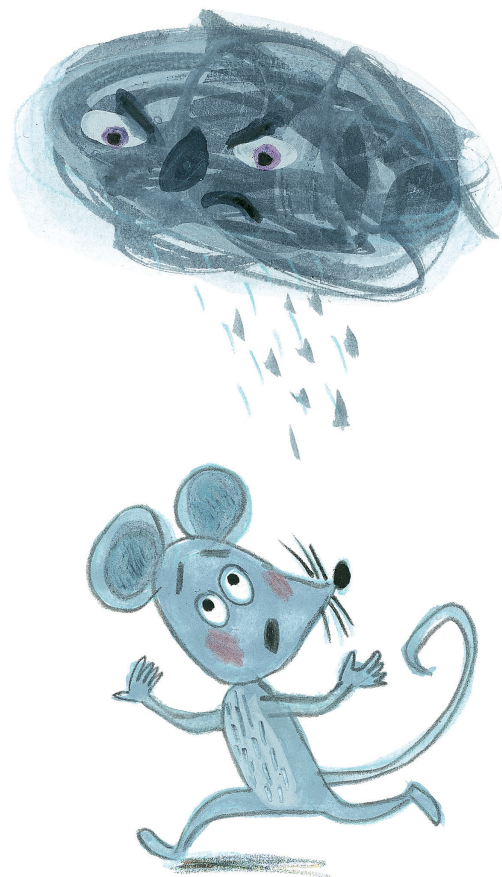

Pohádka první

Bylo nebylo.

„Počkej,“ přerušil Šárku tatínek. „Tak bylo, nebo nebylo? A taky nevím, co vlastně bylo, nebo nebylo.“

„Ale tady to takhle píšou,“ bránila se Šárka.

„Ukaž?“ nahlédl jí tatínek přes rameno. „Hm, je to tam,“ zakroutil hlavou. „Asi si můžeme vybrat, jestli bylo, nebo nebylo. Tak pokračuj. Uvidíme, jak se to vyvrbí.“

Po cestě mezi loukou a polem s obilím si vykračovala myška. Tu zaběhla do trávy, tu si uhryzla zrnko ze spadlého klasu.

„Tady je krásně!“ rozplývala se.

Tančila od jednoho klásku k druhému. Užívala si letní pohody. Jenže vtom se na nebi objevil mrak a za ním druhý, třetí... Ve chvíli se úplně setmělo, jak se obloha zatáhla.

„Snad nebude pršet,“ strachovala se myška. „Nevím, kam bych se tak honem schovala.“

To už spadla myšce na čumáček první kapka.

„Íííí! Pršíííí!“ vypískla myška a rozběhla se loukou rovnou za nosem.

Nehleděla napravo, nehleděla nalevo, jen utíkala a utíkala.

Najednou se v dětském pokoji ozvala ohlušující rána. Až to se všemi trhlo.

„Bouřka. A pořádná!“ řekl tatínek. „Ukaž, budu chvíli číst sám.“

Ale než tatínek obrátil stránku, lampa, pod kterou seděli, blikla a zhasla. Pokoj se ponořil do tmy.

„Co se stalo?“ zeptala se Šárka polekaně.

„Asi vypadl proud,“ nespokojeně zamumlal tatínek. „To se při bouřce stává. Sedte, jdu se podívat, jestli uvidím nějaké světýlko.“

„Myslíš, že táta poleze na strom?“ šťouchl Vašík do Šárky. „Jako Jeníček?“

„Leda na fikus v obýváku,“ odbyla ho a Vašík pobaveně vypísl.

„Táta na fikusu! To chci vidět.“

„Nic neuvidíš. Je tma,“ upozornila Šárka brášku.

„Pračka nepere. Myčka nemyje. Trouba netroubí,“ hlásil tatínek z kuchyně.

„A světlo nesvítí,“ připomenul Vašík.

„Protože nejdou zásuvky,“ vysvětlil tatínek.

„Kam by taky chodily?“ zavrtěla Šárka hlavou.

„Nahodil jsem jističe,“ informoval tatínek děti.

„Hm. Tak to nepomohlo. Někde je porucha. Ale na

chodbě proud funguje, asi vypadla jedna fáze,“ bručel tatínek.

„Natáhnu kabely k pračce, myčce a troubě a můžeme pokračovat.“

„A k lampě,“ napověděla Šárka. „Pračka nám na čtení neposvítí.“

Tatínek odběhl do komory. Za chvíli přisupěl zpátky. Na čele měl baterku přichycenou gumičkou kolem hlavy. A v náručí táhl obrovské klubko prodlužovacích kabelů.

„Jsou nějak zamotané,“ brblal s nelibostí. „Musím je rozmotat. Zatím čti,“ připevnil baterku na hlavu Šárce.

Myšce už málem promokl kožíšek. Blesk honil blesk. Hrom stíhal hrom.

„Jako teď tady,“ zašeptal Vašík a přitiskl se blíž k sestře.

Šárka však neohroženě pokračovala ve čtení.

Myška si tlapkami zacpala uši, zavřela oči a najednou... bum! Jak tak utíkala, vrazila do zdi dřevěné boudy. Tlapkou zabušila na dveře.

A bušení se ozvalo i u dveří bytu. Děti ustrašeně vzhledly.

„To bude sousedka,“ vzdychl tatínek.

Vzal si od Šárky baterku a šel otevřít.

„Tak proud už vypadl v celé čtvrti,“ mrzel se tatínek, když se po chvíli vrátil. „Paní Světlá chtěla půjčit baterii do svítilny. Dal jsem jí poslední. Kde jsme skončili?“

„U dřevěné boudy,“ připomněl Vašík snaživě. „Myška právě zabušila na dveře.“

„Aha. Ukaž, budu číst sám, ať aspoň trochu pokročíme,“ vzal si tatínek od Šárky knihu. „Kabely jsou nám teď stejně k ničemu.“

„Boudo, budko, kdo v tobě bydlí?“ pískla myška do tmy.

„Ajaj,“ vyjekla Šárka, protože tma nastala i v jejich pokojíčku.

„Hrome!“ zanedával tatínek. „Vybila se baterka. A poslední jsem dal paní Světlé. Se čtením je konec. Zkuste se každý strefit do své postele – a spát.“

„Ale tati,“ vyjevil se Vašík. „Přece nemůžeme jít spát, když nevíme, jak to s tou zmoklou myškou dopadlo.“

„To je pravda,“ přidala se Šárka. „Teď určitě neusnu.“

„Jenomže potmě číst nedokážu,“ namítl tatínek.

„Nemusíš číst,“ podotkla Šárka šibalsky. „Můžeš nám přece příběh dovyprávět. Určitě ho znáš z paměti.“

„Z paměti?“ vyděsil se tatínek.

Pak opravdu zkoušel ze své paměti honem vydolovat, jak to v té pohádce s budkou na kraji pole vlastně bylo.

„Neříkej, že to nevíš, tati,“ přisadil si Vašík. „Ty přece víš úplně všechno.“

Tím bylo rozhodnuto. Tatínek hrdě pohodil hlavou, knihu upustil na zem, protože ve tmě minul stolek, a dal se do vypravování.

„Boudo, budko, kdo v tobě bydlí?“

„Já, baba Jaga,“ ozvalo se.

„Cože?“ vykulil Vašík oči.

Ale Šárka mu rychle přikryla pusou dlaní. Tušila, že je s tátou čeká pěkná legrace. A nechtěla, aby přestal vyprávět.

„Můžu dál, babo Jago?“ zeptala se myška vyplašeně.

„Venku hrozně prší.“

„Jen pojd,“ pokynula baba Jaga kostlivou rukou.

Myška vběhla do dveří a vtom se bouda zakymácela a postavila se na velkou kuří nohu. A na té noze měla ohromné kuří oko.

„Tati! Ty si vymýšlíš!“ pohrozila Šárka prstem, ale tatínek ji ve tmě stejně neviděl.

„Nevymýšlím. Kde jinde než na kuří noze by bylo kuří oko?“ nedal se tatínek vyvést z míry a pokračoval.

„Můžeš tu zůstat,“ řekla baba Jaga myšce. „Ale musíš do večera přebrat tyhle šroubky, jinak tě sním,“

ukázala na velikánskou hromadu haraburdí. „Šroubky dáš do jednoho pytle, matičky do druhého. Já se zatím proletím v mixéru.“

„V mixéru?“ vyprskl Vašík.

„No... původně tam asi bylo něco jiného. Ale mixér je modernější,“ postavil si tatínek hlavu. „Pohádky by měly jít s dobou. Však je o mixéru baby Jagy i písnička.“

Byla baba jménem Jaga,
kostlivá a řízná.
Mixérem strach naháněla,
málokdo to přizná.

Žila baba jménem Jaga
v domku s kuří nohou.
Jen ti, co se nezaleknou,
na návštěvu mohou. *

* (Zpívá se na melodii...) správná odpověď je na konci knihy

Baba Jaga zapnula mixér a s rámusem vyletěla komínem ven. Chaloupku to div neporazilo. Chvíli balancovala na své jediné kuří noze, ale nakonec to ustála.

„Uf, to bylo o fous,“ vzdychla myška a dala se do přebírání šroubků a maticek.

Že by utekla, ji nenapadlo. Ani si nevšimla, že venku přestalo pršet. Znovu vysvitlo sluníčko a žářem spalovalo pole.

K boudě přiskákala žabka.

„Boudo, budko, kdo v tobě bydlí?“

„Baba Jaga,“ odpověděla myška. „Ale není teď doma. Odletěla někam mixérem. Já jsem myška a jsem tu na návštěvě.“

„Můžu dál, myško? Já jsem žabka. Potřebovala bych se ochladit ve stínu.“

„Jen pojd,“ kývla myška. „Aspoň mi pomůžeš přebírat šroubky.“

Žabka tedy vlezla do chaloupky.

„Jak tam vlezla?“ zajímalo Vašíka. „Chaloupka přece stála na vysoké kuří noze.“